

ONKEL OLE OG BALLS-ON-FIRE BRIAN OVER ATLANTEN

Svamp i skridtet. Svedne lår. Salt i alle kroppens huller og fordybninger. Konstant søvnunderskud. Det var ikke en særlig romantisk robådstur, 39-årige Brian Heron og 62-årige Ole Elmer tog over Atlanten i foråret. Ikke desto mindre var det en 5.000 km lang og unik oplevelse, som de på ingen måde fortryder.

TEKST Laura Gundorff Boesen FOTO Ole Elmer, Brian Heron og Carsten Heron

Ondt i knæet, men fuld fart fremad.

Bådens position blev opdateret flere gang dagligt, så der kunne følges med fra landjorden.

Kaptajn Elmer i et tænksomt øjeblik: "Hvorfor lød det her som min bedste ide hidtil?"

"Det var fra La Gomera i De Kanariske Øer ved Spanien, at Christoffer Columbus startede med at rejse. Og da han passerede El Hierro, den sidste af øerne, blev den på det tidspunkt stadig opfattet som at være verdens ende. Dét har ikke ændret sig for en roer. Den ø er stadig enden på verden – som han kender den."

62-årige Ole Elmer fortæller om startskuddet og startstedet for den 97 dage lange ekspedition i robåden 'Boogie Woogie', som han fra januar til april i år tog med 39-årige Brian Heron. Og han har ret – den verden, de to indtil 4. januar 2010 havde levet i med en blød seng, forfriskende brusebad, nattesøvn og fast grund under fødderne, var for tre måneder helt og aldeles slut. Som en uventet og sviende lussing kom erstatningen i form af smerter, sygdomme, konstante søvnforstyrrelser og elefanthud. I dag, tre måneder efter, at de atter fik landjord under fødderne, har Brian stadig en arm, der er helt uden kræfter. Og Ole måtte hu-vej på operationsbriksen efter hjemkomsten for at få bugt med den brok, der havde vokset sig stor under turen.

Da de to mænd vaklede i land på den caribiske ø Antigua 11. april, var det med henholdsvis 11 og 30 kilo mindre på sidebenene, end før de tog af sted – men med ti-fold af oplevelser, eventyr og erfaringer. Og alverdens brok og lamme lemmer får ikke Brian og Ole til at fortryde deres tur.

Da Brian fik en ny onkel

Et umage makkerpar. Det er de to ved første øjekast. Brian er 39, arbejder for L'Oréal og bor med sin kæreste Mette i et rækkehus i Gladsaxe. Ole er 62 og har ikke boet i Danmark i over 40 år, siden han flyttede til Canada i slutningen af 60'erne. Alligevel kom deres veje til at krydse hinanden for femten år siden – og har krydset hinanden jævnlige lige siden.

"Ole er min kæreste Mettes mors fætter. Vi plejer egentlig bare at sige onkel Ole for ikke at komme ud i de lange forklaringer," fortæller Brian.

De to mødtes i familie-regi i 90'erne, og derefter har Brian og Mette taget turen til Vancouver stort set hver år for at hike, cykle og tage på helikopterture med 'onkel Ole.' Et liv med ham er nemlig langt fra kedeligt. I 1998, da Brian blev færdig med sin uddannelse, tog han til Canada i et års tid og arbejdede for Oles vaffel-firma, som Ole havde stablet på benene i 1995 ovenpå en 12 års tilværelse som køkkenchef i oliebranchen i Nordcanada. I 2007, 2008 og 2009 sadlede Brian og Ole jernhestene op og cyklede rundt i Chile, Argentina, Brasilien og

"Når jeg tænker tilbage på, hvorfor jeg sagde ja til Ole, så var det først og fremmest en mulighed for at gøre noget unikt, som ganske få har gjort tidligere. Og den fysiske udfordring. Jeg er normalt ganske doven, hvad angår fysikken. Og ikke mindst den mentale udfordring, som skulle vise sig at være en stor del af turen."

Ingen exit-skilte

"Velkommen til havroning. Du kommer til at være her et stykke tid, så sid ned og slap af. Vi er ved at koge en lille storm sammen for at sikre, at du bliver så våd som muligt og ikke bliver tør i lang tid. Husk at nyde saltet rigtig meget. Det gør alting klistret og ubehageligt at røre ved. Og vær venligst opmærksom på, at vi holder

"Du sover måske kun halvanden time ad gangen. Alt, hvad jeg kunne tænke, var: Please, lad mig sove. Det blev en af de værste oplevelser, jeg nogensinde har haft."

Uruguay. Så da Ole spurgte Brian, om han i 2010 ville være hans makker i 'The Atlantic Rowing Race'-konkurrencen, var Brian frisk.

Der var bare ingen af de to, der nogensinde havde haft en åre i hånden. Så Ole begyndte at ro i Canada, og Brian stak hovedet forbi den første og bedste roklub.

"Jeg sagde: 'Hej, jeg skal ro over Atlanten her i december 2009, cirka 5.000 kilometer, kunne I tænke jer at lære mig at ro? Jeg har ingen erfaring!'" Et øjeblik tavshed og så kommentarer om, at der slet ikke var nok tid til, at jeg kunne få den fornødne erfaring og træning."

En bekendt tippede Brian med navnet 'Kate Skavin'. Rochefen i Skovshoved Roklub. Hun var helt med på at give Brian mul- leri i armene og erfaring på ryggraden, mens en personlig træner, Lars Kristensen, sørgede for, at resten af Brians krop blev fit for fight.

luftfugtigheden på 100 procent, så det føles, som om du er i bad hele tiden. Undskyld, hvad sagde du? Bumpede du hovedet mod noget? Det må du vænne dig til. Og nu hvor alting er vådt, så lad os gå i gang med at ro. Sid der på din ømme røv og g nub den mod sedet, til al huden er forsvundet – saltet vil sørge for, du ikke glemmer det."

Ole laver en sarkastisk udgave af, hvordan en servicemeddelelse – ligesom man bliver præsenteret for på et fly – ville lyde, hvis det i stedet var hans og Brians tur, der blev budt velkommen til. Han vurderer, at vejret 50 procent af tiden var direkte voldsomt og hårdt at ro i. 30 procent var medium hårdt og med vind. Kun 20 procent af tiden var der vindstille. De 70 hårde procent var ofte ensbetydende med 12 meter høje bølger. Og der var aldrig noget, der hed time-out, stop eller pause.

"Fordelene ved at tage en ekspedition i robåd er, at man er nødt til at forholde sig til livet i en båd. Man kan ikke bare stå af på en skidt dag. Ulempen er så – at man ikke bare kan stå af på en skidt dag," siger Brian.

"Båden er bygget til hurtighed, ikke til bekvemmelighed," siger Ole. "Det er det mest ubekvemme sted at være. Bådebyg- gerne skulle have en pris, så ubekvem, det er. Kun to ting er behagelige; når du ror, og når du lægger dig ned i midten af båden. Prøv ikke at finde et sted at sidde, det er umuligt."

Dag og nat – hip som hap

Det var ikke kun de fysiske rammer, der gav ondt i kroppen. De mentale prøvelser var næsten dem, der gav de største blå mærker.

"I princippet er der ikke noget, der hedder en dag, andet end at man selvfølgelig forholder sig til, at solen står op og ned. >>

> BLÅ BOG

OLE ELMER

- Født 11. januar i 1948 i Lyngby
- Var i lære som kok på Imperial Hotel fra 1963-69
- Boede i løbet af de år to år i Paris
- Flyttede til Canada i 1969
- Arbejdede i 12 år som køkkenchef i olieindustrien
- Startede i 1995 sit eget vaffel-firma, som på få år blev et af de største i Nordamerika med tre forskellige fabrikker. Over en milliard vafler blev solgt om året i USA, Canada, Sydamerika og Australien.
- Solgte firmaet i 2005 og har været pensioneret lige siden

BRIAN HERON

- Født 11. januar i 1971
- Uddannet Cand. Merc i økonomisk marketing i 1998
- Arbejdede et år som salgskordinator for Western Waffles Vancouver, Canada
- Har i ti år arbejdet som skandinavisk 'supply chain manager' hos L'Oréal
- Bor i Gladsaxe med sin kæreste Mette
- Cykler gerne i fritiden eller ror på Øresund

11. april klokken 05.45. Få meter til land.
Brian styrer båden sikkert i land, mens
Ole nyder turens sidste kop kaffe.

Ole i gang med kødgryderne.
Et af dagens højdepunkter.

En ad de stille og sjældne
stunder på dækket uden
årener i hænderne.

Brians bagdel - og herfra blev det
kun værre. Liggesårs-plastre hjalp
en smule, men måtte rationeres.

Solo-roeren David Brooks på visit tre uger efter start. Ole
og Brian kunne konstatere, at der ikke var meget nyt at be-
rette: David havde roet de sidste tre uger og Ole og Brian
det samme. Men det var et dejligt afbræk på åbent vand.

» Men jeg fik aldrig fornemmelsen af, at der kom en ny dag, for vi gik i seng hver anden time og skiftedes til at ro hver anden time. Konstant. Kun afbrudt, hvis vejret forhindrede os i at ro,” fortæller Brian, og man fornemmer næsten de sorte rander under øjnene, som ’døgnrytmen’ resulterede i. Ligesom man får et klart billede på nethinden af hans røddede makker:

”Og husk, at du aldrig sover to timer,” påpeger Ole. ”Du sover måske halvanden time, for du blev også nødt til at lave mad og tale med den anden, og hvad der nu ellers var behov for. Alt hvad jeg kunne tænke, var: ”Lad mig sove, please lad mig sove.” Det blev en af de værste oplevelser, jeg nogensinde har haft. Den første uge spiste vi ikke, fordi vi hellere ville sove end lave mad. Jeg kan knap huske de første to-tre uger. Jeg vågnede op og tænkte: Hvem har opfundet det her lort, den person skulle skydes! Det var et mareridt at komme igennem.”

Et mareridt, som i 97 dage var umuligt at vågne op fra. Dag og nat smeltede sammen til ét. Og rutiner og vaner, som vi andre landkrabber tager for givet, var med et par årtag pludselig umulige at holde styr på, fordi den kalender, Ole og Brian normalt følger, var gået til i havets bølger. Tandbørstning blev en by i Rusland. På et tidspunkt greb mændene kun til tandbørster

og tandpasta en gang om ugen. Og kombineret med de mange sukkerholdige energidrikke, de to skyllede ned for at genvinde styrke, gav det i sidste ende to styks tandsæt med rigtig slidt emalje.

”Barbering var en gang om ugen, og vi prøvede at have faste vaskedage,” fortæller Brian. ”Vi havde ikke på forhånd aftalt hvem, der gjorde hvad, så det var lidt ved tilfælde. Det fungerede dog rigtig godt. Ole var oftest nede under båden og fjernede aflejringer og skure på dækket. Jeg var god til at rydde op og gøre rent i kahytten, stå for navigationen og pakke de daglige madrationer ud.”

Kulinariske godter

Maden var til gengæld noget, der bragte daglig glæde hos de to eventyrere - vejen til en mands hjerte går som bekendt gennem hans mave. 500 kilo forplejning fyldte godt i lasten, så Ole og Brian kunne få 6.000 kalorier hver dag. Og det var ikke tørfoder og frysetørrede portioner, de to satte til livs. På forhånd havde Ole og Brian aftalt, at det ikke gjaldt om at komme først i konkurrencen - det gjaldt om at være med. Og for overhovedet at kunne holde ud at være med, skulle der være daglige lyspunkter. Dem havde de bestilt igennem et britisk firma, som laver vådportioner.

”Vores mad var helt fantastisk og noget, som jeg ikke ville være bleg for at invitere gæster på. Vild kanin, diverse gryderetter, lam, okse, ged i dejlige saucer og med kartofler eller ris. Så havde vi også snackpacks med flæskesvær, nødder, chokoladebarer og alskens slik,” fortæller Brian gennem sit løbende mundvand. Udover en god smag i munden og en god bund i mavesækken gav det våde mad andre fordele: I stedet for at skulle bøvle med en gasbrænder, lagde de bare maden ud på det steghede dæk, som solen havde varmet op, og vupti - maden var varm og klar til at spise efter en time.

Vand så langt øjet rækker

Når man krydser Atlanterhavet i en robåd, er vand et emne, der ikke er til at komme udenom. Og for Brian og Ole var der to slags: Dét, de fik i munden - som deres Schenker Watermaker-maskine lavede 30 liter af hver dag - og dét, de fik ind alle andre steder.

”Det var ganske frygteligt med saltet, det var overalt. Værst var det, hvis man havde et sår og kløede sig - frygteligt smertefuldt,” ømmer Brian sig ved mindet. Mens Ole supplerer:

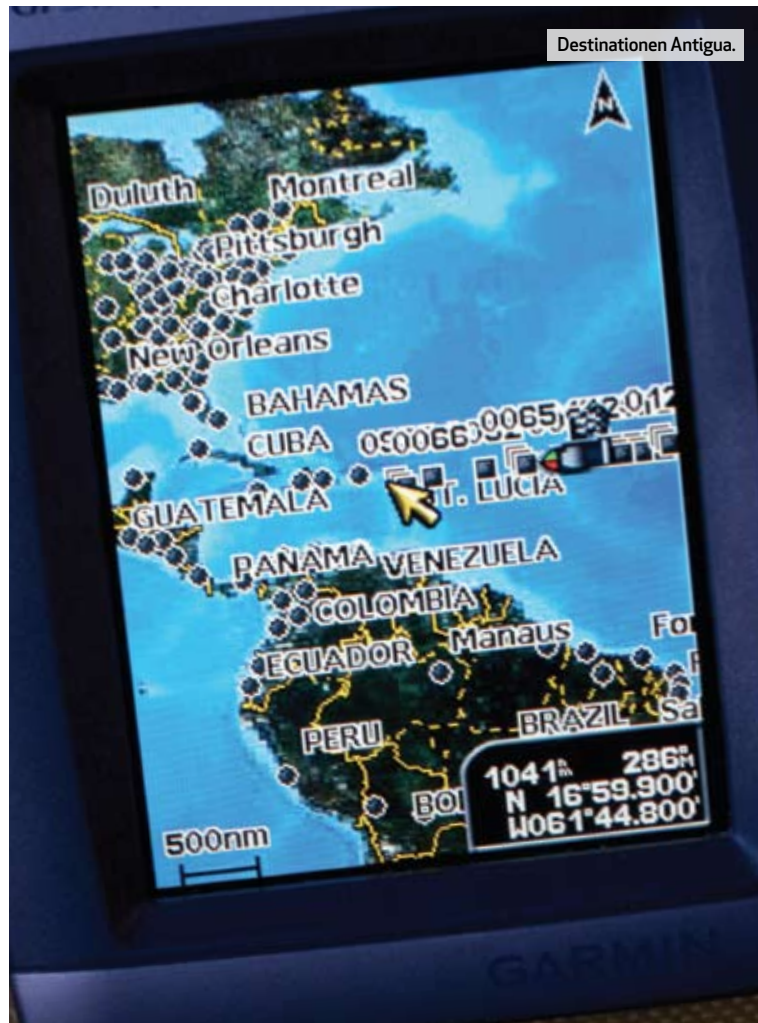
”Du er fuldstændig dækket i salt. Du ånder salt ind, det føles klistret, din hud føles meget ru. Dine øjne, din næse, læber, hår - saltet kommer ind overalt, og det slider alt ned, som ikke er lavet af plastik.”

Brians handsker får et velfortjent hvil. Ole valgte at ro uden på hele turen.

Familie og venner var klar med den helt store velkomst, men måtte vente forgæves. Ole og Brian kom i land 12 timer efter, de oprindeligt havde meldt deres ankomst.

Destinationen Antigua.

Der var dog et par enkelte lyspunkter ved saltet. Brian og Ole lugtede ikke, og de følte sig aldrig beskidte eller uhumske. Men det første brusebad, de fik, da de kom i land, var alligevel fantastisk.

”Saltet og ikke mindst død hud blev skyllet af, så der var ganske mange rander i badekarret,” griner Brian.

Barnegråd og høje skrig

Alle sanser blev udfordret til det maksimale på turen. Den konstante smag af salt i munden. Lugten af havet. Og synet af hvaler, hajer og fugle, der nysgerrigt fulgte Brians og Oles store ’fisk’ i havoverfladen. Men især lydene var anderledes. På et tidspunkt måtte de to mænd ligge for para-anker (et drivanker, der ligner en faldskærm) i fire dage. Ruskende storm og kæmpemæssige bølger gjorde det umuligt at tage så meget som et eneste åretag, og de to var tvunget til at tilbringe de fire dage og nætter under dæk. Og her stødte de på et helt nyt og uhyggeligt fænomen. De hørte babygråd. Folk, der skændtes. Høje skrig. Og lyde, som om båden var ved at blive splittet i tusind stykker.

”Oplevelsen var ganske uhyggelig,” fortæller Brian. ”Men jeg tror, forklaringen skal findes i den store stress, vi følte i starten, stressen for det ukendte. Og indtil vi vænede os til de mange lyde i båden, så var det

lettere, hvis hovedet forvandlede de mange ukendte uhyggelige lyde til nogle velkendte uhyggelige lyde. Ellers kan det godt være, vi havde følt, at turen skulle stoppe.”

Det var ikke kun ørerne, der arbejdede på højtryk om natten. Heller ikke Brians og Oles øjne kunne finde ud af, hvad der var op og ned i det buldrende, altomfavnende mørke.

”Vejret var ofte rigtig voldsomt med bølger på op til 12 meter, som kom imod dig fra alle sider på samme tid. Natten var det værste, fordi det var meget mørkt, og du vidste ikke hvorfra, bølgerne ville ramme båden,” siger Ole. ”Vinden kunne hyle konstant og fik natten til at blive uhyggelig og uforudsigelig, så jeg var altid meget glad, når det begyndte at blive lyst. Så kunne vi i det mindste se, hvad der skete. Jeg håbede at vænne mig til natten, men det gjorde jeg aldrig rigtig.”

De værste oplevelser

Niks. Ekspeditionen var ikke en dans på roser. I så fald havde den nogle gevaldigt lange og spidse torne. Og spørger man Brian og Ole om deres værste oplevelser, skal de heller ikke lede længe i hukommelsen.

”Smerterne,” svarer Brian prompte. ”Som til tider var så kraftige, at vi måtte ty til mange smertestillende piller. Alt lige fra ondt

i bagdelen, betændelse i knæet, albuerne og svampeinfektion i skridtet.” Det var Brian selv, der var den heldige vinder i svampelotteriet. Som Ole siger på sit amerikanske, der efter de mange år i Canada har overtaget det danske: ”Brians balls went on fire.”

På et tidspunkt var Brian ved at besvime på grund af de mange piller, han tog for at holde bålet mellem benene på lavblus.

”Når jeg ser tilbage på det, er det utroligt, at vi ikke kæmpede imod. At vi bare accepte- >>

> REJSEN

- Var en del af den årlige konkurrence 'The Atlantic Rowing Race' (se mere på www.atlanticrowingrace09.com)
- Ruten gik fra de Kanariske Øer til Caribien
- Tog 97 dage for Ole Elmer og Brian Heron
- De sejlede med gennemsnitligt 1,34 knob = 2,15 km/t
- Brians og Oles båd 'Boogie Woogie' kostede 772.000 kroner
- Mad, grej og rejse kostede 308.800 kroner
- Træning og diverse rejser til England med kursus kostede 100.000 kroner

►► rede, at smerterne var en del af turen, som vi ikke kunne slippe af med,” siger Brian.

Sygdommene var langtfra det eneste, de måtte acceptere. De måtte bide i det sure æble rigtig mange gange, når tingene brændte på, for der var ingen at ty til og intet land, de lige kunne ro eller svømme hen til.

”Noget, der var meget svært for mig, var at indse, at Brian kunne være rigtig syg og have mange smerter, og der var intet, jeg kunne gøre ved det. Vi roede to timer og sov to timer 24-7. Vi kunne ikke bare tage en pause og slappe af, for det var ikke muligt for den ene af os at ro seks timer i streg. Så der sad jeg og kiggede på Brian, der var i smerter, og lod ham ro,” siger Ole, som dog også havde at nok at se til med egne skavanker.

”Mine negle begyndte at blive løse, og fingrene følte døde. Det panikkede jeg totalt over. De blev helt hvide og meget røde nede ved bunden, og til sidst kunne jeg næsten skrabe neglene helt af. I slutningen af turen begyndte min højre arm at føles, som om den var ved at falde af, min hud var blevet ældet med hundrede år, den blev

usikre ben klokken seks om morgenen.

”Den oplevelse overskygger alt,” husker Brian. ”Det var sørgeligt at forlade båden, som havde givet os alle de her store oplevelser, men det var så dejligt at se familien i land. Der var masser af glædestårer.”

Knusene, krammene og kysene overskyggede de tomme mavesække og de mørbankede kroppe. Lidt ligesom, at listen med plusserne ved turen overskygger listen med minusserne – selvom den sidstnævnte umiddelbart er meget længere.

”Der var jo også fred, ro og samhørighed med naturen og havet,” smiler Brian. ”En masse dyreliv, som kom tæt på, fordi vi ikke larmede. Delfiner, masser af fugle. Og der var hvaler, hajer, tun og andre fisk under båden konstant. Der var fantastiske nætter med flere stjernesked, end man kunne tælle, solopgange, solnedgange og fred og ro.”

Og den oplevelse, som tager prisen som den bedste:

”Det fantastiske kammeratskab! Tænk at kunne opholde sig på ganske få kvadratmeter i 97 dage med et andet menneske under

og haft smerter sammen. Hele tiden sammen.

”Det har været en oplevelse ud over det sædvanlige. Men den er svær at dele med andre,” prøver Brian at forklare. ”Det er svært for de fleste at forholde sig til, at vi har tilbragt så meget tid på vandet og så tilmed roet hele vejen over.” Det er noget, som kun Ole rigtig forstår. Fordi han var med hele vejen.

”Jeg har fået bekræftet, at Ole er en rigtig god kammerat og ikke mindst en fantastisk fighter, der var god til at holde et helikopter-view, men som omvendt heller ikke altid er så detaljeorienteret, som jeg kunne ønske. Men det betød, at vi mødtes mere på midten, hvor det var mest optimalt at være. Vi har suppleret hinanden godt,” fastslår Brian. Som på en mærkelig måde nød, at der ikke var andet at se på end Ole, hav, Ole, en sværdfisk, Ole og mer’ Ole:

”En stor del af turen er meget monoton, og der er ikke mange forstyrrelser som i en almindelig hverdag. Og det er faktisk positivt. Har man først fået en tanke og sidder og spekulerer, så er den ikke lige til at slippe af med. Så det har været en fantastisk mulighed for at tænke en masse tanker til ende, man normalt ikke giver sig tid til i hverdagen.”

Brian er slet ikke i tvivl om, hvad han tager med sig hjem fra turen.

”Jeg er blevet bedre til at fokusere på et slutnål frem for alle de forhindringer, der måske eller måske ikke kan forhindre dig i at nå det. Det, som jeg faldt for ved denne eventyrform, var, at vi modsat for eksempel en cykelferie ikke kunne stå af eller ændre rute. Her satte vi os i båden, og der var kun én ting at gøre: Ro ro ro, til vi ramte land. Undervejs ville der egentlig ikke være noget som helst at tage stilling til. Ikke alle de valgmuligheder, man ellers møder i sin hverdag. Hvor hårdt turen end har været fysisk, så har den faktisk været god psykisk, fordi livet ombord har været ganske simpelt.”

Ole derimod skal tygge lidt mere på, hvad han egentlig har fået ud af de tre måneder på havet.

”Jeg er ikke helt sikker på, hvad jeg fik ud af det. Men jeg er sikker på, det var en fantastisk oplevelse. Jeg lærte, at jeg faktisk passer meget godt til en oplevelse som denne; det var vældig meget, som dengang jeg åbnede mit vaffel-firma. Meget hårdt, men meget givende i sidste ende. Intet kommer nemt. Jeg følte mig meget genopfrisket, mistede en masse vægt, og generelt følte jeg mig meget bedre tilpas efter turen – måske også fordi jeg bare var glad for, at den fik en ende,” siger Ole lunt.

”Jeg har lært, hvor skrøbelige, mennesker er, og hvordan vi virkelig har brug for hinanden for at få succes. I livet behøver vi hinanden, og kollektivt behøver vi hinanden til at blive stærkere. Og sammen kan vi udrette fantastiske ting. Og det synes jeg, Brian og jeg gjorde.” ■

“Tænk at kunne opholde sig på ganske få kvadratmeter i 97 dage med et andet menneske under hårdt fysisk og psykisk arbejde og stadig være venner efterfølgende og uden at have haft skænderier i alle de dage.”

så tør. Mine hænder var ligesom sandpapir, og tøjet følte som lim og var frygteligt at have på. Det gjorde ingen forskel at vaske det mere. De sidste 24 timer på turen var de allersværeste. Vinden konspirerede mod os for at være sikker på, at vi aldrig ville komme i land. Men det gjorde vi.”

De bedste oplevelser

Den 10. april skete der noget, som ikke var sket for Brian og Ole i 96 dage. Da de klokken 16 satte kikkerten for øjnene, kunne de skimte en prik i den anden ende. Ikke bare hav, hav og hav, som havde været udsigten de seneste tre måneder. Nu var der en prik! Det var den caribiske ø Antigua. Målet for ’The Atlantic Rowing Race’ og enden på Brians og Oles lidelser – som dog skulle være ved lidt endnu. I forvejen havde de roet med rumlende maver den seneste uge – de 500 kilo forplejning var næsten sluppet op. Men det var pludselig glemt i udsigten til at kunne komme i land. De regnede med at kunne være i havn klokken 21 om aftenen. Men havet ville det anderledes. Som for at vride de allersidste dråber af kræfter ud af Brians og Oles karklud sendte havet tårnhøje bølger ind mod dem. Efter 16 timers årtag i kampen mod vandet, kunne de to meget solbrændte og i alt 41 kilo lettere mænd gå på land med

hårdt fysisk og psykisk arbejde og stadig være venner efterfølgende og uden at have haft skænderier i alle de dage,” fortæller Brian.

Ole er enig med Brian i, at freden og roen var nogle af ekspeditionens mest positive oplevelser. Men som i et slags had-kærlighedsforhold fandt han roen i de selv samme bølger, der om natten skræmte ham fra vid og sans.

”Det bedste for mig på turen var bølgerne. At ride på dem hele dagen var fantastisk. Nogle gange kom der rullende dønninger, som var rester fra en storm oppe nordpå, og de kunne blive 40 meter høje og flere kilometer brede. Hele vores verden blev et rullende landskab. Og det var ikke skræmmende, for det var meget stille.”

En anden god ting, Ole fremhæver, er, at Brian var god til at tale med ham, når Ole roede. Det gjorde årtagene lettere og fik tiden til at virke kortere – også selvom Brian brugte sin egen sove-tid på at gøre det.

En fantastisk symbiose

Og det er overordnet det, der har sat de dybeste mærker, når Brian og Ole her tre måneder efter reflekterer over turen; ikke arrerne fra vablerne eller sygdommene, men mærket efter venskabet. Den symbiose, der helt naturligt er blevet skabt mellem to mænd, der i tre måneder har roet, sovet, gået på toiletet, spist

> UDSTYR MED PÅ BÅDEN

MAD, DRIKKE OG TØJ:

- 500 kilo forplejning – mad fra www.lookwhatwefound.co.uk og www.be-well.co.uk/products_expedition.php
- En Schenker Watermaker, som hver dag kunne lave 30 liter smagløst vand. Hvis den skulle gå i stykker, kunne Brian og Ole ty til de 150 x 1 liter kildevand, som lå i bunden af båden som ballast eller det manuelle vandrensingsanlæg
- 60 poser flæskesværd, 360 poser energidrik, 300 chokoladebarer, lakrids, vingummi, nødder, 180 salamis-tænger og vitaminpiller

- 2 gasblus samt tilhørende gasflasker
- 7 iPods med musik og film, hvoraf 3 bukkede under for saltvandet
- 3 kameraer, hvoraf 2 undervands
- 2 par roshorts hver, diverse sømløse korte og lange underbukser, 12 t-shirts og to par ro-sko
- 2 flasker shampoo og 10 tuber solcreme
- Diverse medicin (påkrævet af og bestilt hos løbsarrangørerne)
- 4 par solbriller
- 4 stk lammeskind til at sidde på og diverse gel-puder

SIKKERHED OG NAVIGATION:

- 2 håndholdte GPS'er (reserve). En GPS-enhed i kabytten til primær navigation og en større på dækket primært til film
- Kompas, søkort
- 2 satellittelefoner
- 1 håndholdt VHF-radio samt en fast i kabytten
- Diverse nødsignalblus
- 2 redningsveste samt nødflåde
- Grapbag med diverse nødrationer og udstyr til at tage med i redningsflåden
- Sikkerhedsliner til brug under roning eller badning
- Para-anker (flydeanker) og almindeligt anker til kystbrug
- 6 årer, hvoraf kun 2 var i brug
- Epirp (Emergency Position Indication Radio Beacon) så båden løbende kunne følges af løbsarrangørerne og på www.teamboogiewoogie.com
- Til GPS var knyttet satellitsporings-system, så Ole og Brian kunne se skibe i nærheden, og de kunne se dem. En radar vil ikke kunne fange en robåd pga. størrelsen
- Solcelleanlæg til strøm
- Fuel cell (methanol) til reservestrøm/backup
- Ildslukkere
- Økser i tilfælde af indespæring i kahyt
- Pumper til at tømme kahyt for vand